

חאולה אבו־בקר, שהקסימה את הארץ בתוכנית „מיפגשים” בטלוויזיה, מספרת על ילדותה בשכונה מעורבת בעכו, על כחדיה מהיהודים, על מגוריה כערביה יחידה בשכונה יהודית, ועל התלבטויותיה כמורה בבית־ספר ערבי

„לא היו לי חברים יהודים מהשכונה. בכל פעם שילדים רצו לשחק כדורגל ביחד, בסוף היחה קמטה”

„כילדה, חייתי בשכונה מעורבת. חיינו זה לצד זה. לא חיינו ביחד, יהודים וערבים. לא היחה קירבה”

„בהתחלה היו שכנים שלא החיחו אלינו ולא אמרו שלום. אחרי תקופה התחילו לדבר ולהתקרב”

„הרגשתי רע שכל ילד שמשחבב בדחוב, וגם אני הייתי ילדה קמטה, יכול להעליב אותי בגלל היחתי ערביה”

„הבנות שלי חששו בהתחלה לשחק עם הילדים היהודיים בשכונה, כי לא ידעו את השפה”

„אני גרתי בעכו העתיקה, והיהודים גרו מחוץ לעיר העתיקה. אסור היה לי ללכת לשם, זה היה מפחיד”

ראיינה ענת סרגוסטי

„כשהייתי ילדה קראו

לי ערביה מלובלבת!”

היא יושבת על הספה בשילוב רגליים, כמו ילדה קטנה, ומרבה לחייך ולצחוק. הבית מטופח, נקי, מסודר וחם, למרות שהיא מנהלת קריירה עניפה מחוץ לבית. על הריצפה פרוש שטיח בצבע חום בהיר, מקיר לקיר. ליד אחד מקירות הדר־המגורים ניצב פסנתר, ונראה כאילו בזה הרגע מישהו ניגן בו. הוא פתוח, ועל הכן שלו מונחים תווים. גם חאולה וגם הבנות פורטות על הפסנתר. בחדר יש גם מכשיר טלוויזיה ציבעוני ומכשיר וידאו. יש ריהוט צנוע, נקי ומסודר ונותן, וכמה עציצים בנינת־החדר. באופן יוצא מן־הכלל, התחילה חאולה

ונידא (9 וחצי) דוברות עברית רהוטה. ללא צליל של מיבטא זר בקולן. שם החיבה של הבת הגדולה הוא תמי. שמה הוא גם שמו של שבת גדול שחי בסעודיה בתקופתו של מוחמד, ופירוש בערבית: אשה הנמצאת במצב של אהבה. עד היום יש בסעודיה עיר שנקראת תאימא. שתי הבנות לומדות, אומנם, בבתי־ספר ערביים, אך חלק משעות־הפנאי שלהן הן מבלות למטה, בשכונה, במישחקים עם החברות היהודיות שלהן. חאולה מדברת בשקט. יש לה זוג עיניים שקדיות ענקיות, חומות, פערות לרווחה.

ספק אווירה של ערב־חג וערב יום שבת. כמו מתוך אינסטינקט החלטתי שלא יתכן כי מישפחה ערבית גרה בשכונה כל־כך יהודית. בעיקר ששם הרחוב הוא „הגנה” נכנסתי למכונית ונסעתי לחפש את חאולה אבו־בקר. חיפושיו הובילו אותי בחזרה אל השכונה המטופחת. בחור צעיר שעבד בקיוסק בפירת הרחוב, ערבי, אמר שהוא מכיר אותה, שהיא היתה מורה שלו ושהיא באמת המישפחה הערבית היחידה שמתגוררת בשכונה הקטנה שעל שפת־הים. שתי בנותיה של חאולה, תאימא (11)

היא הסבירה לי איך להגיע לביתה בעכו אמרה שהיא גרה על שפת־הים. באתי למקום חצי שעה לפני הזמן. החומה של עכו נראתה מדרום, ולאורך שפת־הים, לפי ההסברים, היתה שורה של קוטג'ים בעלי גינות מטופחות, עם דשא ירוק וגזוזי היטב. החלטתי להעביר את חצי השעה, שנותרה עד לפגישה עם חאולה אבו־בקר, בשיבה שקטה על שפת־הים. כשקמתי משם, הבטתי שוב אל שורת הבניינים המטופחת. בכמה מירפסות עמדו עקרות־בית וניערו שטיחים. בדירות אחרות עסקו בניקיון הרצפות והאבק. זו היתה ללא